

TOHLE NEJSOU
ŽÁDNÝ RADY DO ŽIVOTA!

LÁTKNI SI SVŮJ LÁTE

buď jako oni - žij svůj sen

Lajkni si svůj lajf

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Tereza Paďourová a kol.
Lajkni si svůj lajf – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LÁTKNI SI SVŮJ LÁJF

TOHLE NEJSOU
ŽÁDNÝ RADY DO ŽIVOTA!

BizBooks
Brno 2016

Redakční poznámka pro rodiče, prarodiče, učitele a další dospěléky

Možná také budete mít chuť přečíst si pár řádků knížky určené hlavně vašim potomkům či žákům a může se stát, že se pozastavíte nad nespisovnou češtinou, nad tím, že děti dostatečně jazykově nekultivujeme. V textu jsou totiž často výrazy od spisovné češtiny na hony vzdálené. Naše rozhodnutí nechat mluvit respondenty „jak jim zobák narostl“ pramení ze snahy ponechat rozhovorům autentičnost a volnost, aby se děti a mládež, kteří si naši knížku čtou, cítili dobře, měli pocit, že jsou mezi svými, a nikoli pod palbou zaručených rad od povolaných, co mají patent na rozum. Jestli to byl dobrý nápad, uvidíme až posléze. Tleskat si budeme, když se dozvíme, že stovky dětí dočetly knížku až do konce a neodhodily ji po pár stránkách s tím, že je to zas nějakej vopruz. Držte nám palce.

Pár slov na začátek

Milí mladoši, milé děti, milí všichni,
komu se naše knížka dostala do rukou,

chci vám jménem redakce napsat pár řádků, abyste věděli, proč jsme knížku vydali. Od malička mě otravovalo, jak mi pořád někdo radil. To bys měla! Tohle raději nezkoušej. Není to pro tebe dobré. Uč se hrát na flétnu. Mohla bys to zkusit i na klavír. Moc lítáš venku! Málo se modlíš, co z tebe bude? Flákáš německá slovíčka. S takovou nikam nedojdeš...

... A co já na to? Nic. Jedním uchem tam, druhým ven. Bylo mi to fuk.

Žádná rozumná doporučení můj život nijak zásadně nezformovala. Vždycky jsem se raději koukala, jak to dělají ti, ke kterým vzhlížím. Nechat si radit – nic moc. Ale nechat se inspirovat někým, kdo umí, to je jiný kafe. Každý z vás asi chce být v životě šťastný, dělat, co ho baví, mít se dobře. Dostat se k tomu není tak úplně jednoduché, ale není to nemožné. Pojdte se spolu s námi podívat, jak se s tím popasovali ti, kdo jsou úspěšní a obdivovaní. Jak dosáhli svého snu a co museli udělat pro to, aby mohli být tím, kým dneska jsou, a hlavně jak se od nich my můžeme něco naučit a pokusit se zařídit si už teď pro sebe fajn život.

Hana Hozová, šéfredaktorka

Slovo autorky

Kniha, kterou právě držíš v rukou, je příkladem toho, jak málo stačí, aby člověk svůj život prožil jako nekonečnou horskou dráhu, ze které se možná pozvrací, ale možná taky řekne: Znovu! I můj příběh začal stejně. Spousta pokusů a omylů, hodně zklamání a trápení, pocity, že jsem jen nicotný člověk, který bude rád, když si jednou vydělá na chleba.

Pak jsem ale potkala lidi, kteří mi otevřeli oči a ukázali, že nic není problém, když o tom člověk začne přemýšlet trochu jinak. A tak jsem sama začala zkoušet věci, na které bych si předtím nikdy netroufla. Málokdy to vyšlo, ale aspoň můžu s čistým svědomím říct, že jsem to zkusila. A právě ty chvíle, kdy se podařilo aspoň něco, mě nakoply. Vím, že se ještě tisíckrát spálím, ale já se na to těším. Vždyť co může být víc, než když zjistíte, že to, co se vám nedařilo, najednou zvládnete? Já chci!

Nebylo tomu tak ale vždycky a musím poděkovat všem, kteří provedli s mým mozkem restart a ukázali mi, jak skvělé věci si nechávám proklouznout mezi prsty jen proto, že se bojím. Někdy to člověk prostě nezvládne zjistit sám. Potřebuje impuls od druhého. Bude mi tedy potěšením, pokud vám tato kniha plná neskutečných příběhů ukáže, že každý má na to, aby prožil nezapomenutelný život, a především pak takový život, po němž opravdu touží. Věř, že vždycky to jde líp, a nespokoj se s průměrem. Času máš přesně tolik, kolik si ho uděláš, a nikdy nepochybuj o tom, co dokážeš. Pravda totiž je, že můžeš být skvělý naprosto ve všem, co tě jen napadne. Věnuj tomu energii, věř, že na to máš,

a nenechej si to nikým vyvrátit. Tohle je tvůj život a jen ty rozhoduješ o tom, jak bude vypadat.

Nečekej, že ti něco jen tak spadne do klína. Běž tomu naproti, snaž se, zkoušej, dělej chyby, ale pracuj na tom. Pamatuj, že tvá cesta nevede nikdy jen rovně a z kopce. Bude klikatá, bude tě často táhnout dolů, ale bude zároveň i plná radosti a okamžiků, kdy se vydrápeš na pořádný kopec. A budou to jen tvoje úspěchy a to je na tom přece nejkrásnější. Nemusíš založit firmu, stačí, když překonáš svůj strach a třeba někomu řekneš, co pro tebe znamená, nebo skočíš bungee. A kdo ví, co bude další věc, do které se pustíš... Bude to výjimečné, ať už to bude cokoli, protože do toho vložíš sám sebe a budeš moci říci: Tohle jsem dokázal sám, jen já. A chtěj víc, makej, já se nemůžu dočkat tvých výsledků a chci jednou takový rozhovor, jaké můžeš najít v téhle knížce, udělat právě s tebou!

Takže pokud máš pocit, že není nikdo, koho to, co děláš, zajímá, pleteš se. Čekám na tebe.

Tereza

NEBOJTE SE DĚLAT
TO, CO VÁS BAVÍ,
I KDYŽ VÁS
VŠICHNI ODRAZUJÍ.

smilek

JOHNY MACHETTE

(JONÁŠ ČUMRIK)

Oblíbený citát: Na to, jak málo toho umím, se mám fakt dobře.

Oblíbená kniha: Malý princ (Antoine de Saint-Exupéry); Bohatý táta, chudý táta (Robert Kiyosaki, Sharon Lechter)

Oblíbený hrdina:
Tony Stark

Vzkaz pro vás:

Po zážitku z boxu Přiznej barvu bych všem doporučil, ať se doopravdy vždy ujistí, o co se jedná a co se po nich chce. Někdy se nevyplatí věřit ani člověku, kterého považujete za kámoše, protože pokud jste mladší nebo lehce ovlivnitelní jako já, může se stát, že bude chtít využít toho, jací jste. Jestli vám něco můžu poradit, vybírejte si dobře pravé přátele. Nemyslím kamarády, ale přátele! Těch je málo a člověk by si jich měl vážit. Navíc pamatujte, že jaké lidi kolem sebe máte, takoví nakonec jste z určité části i vy sami.

Příznej barvu!

Jednou jsem se omylem účastnil krádeže železa za záměrem výdělku. Měl jsem jít na fotbalový trénink, ale kamarádi mi řekli, jestli si nechci vydělat sto korun. Bylo mi 11 nebo 12, takže jsem samozřejmě byl z rychlého přivýdělku nadšený. Divný mi to přišlo, až když jsme přišli ke starému plotu, za kterým byl rozpadlej barák, a oni mi řekli: „Stůj tady, a kdyby jeli policajti, zapískej... za chvíli jsme zpátky.“ Až když se po chvíli objevili u plotu s prvníma železnýma tyčema a trubkama, došlo mi, co se děje a na co je ta kárka, kterou jsme celou dobu s sebou tlačili. Takže nechtě jsem se účastnil krádeže. S klukama jsem se pak nebavil, protože jsem byl uražený, že mě do něčeho takovýho namočili.

Kdyby měl Jonáš indiánské jméno, jmenoval by se „ten, který se nevzdává“. Jonáš si jednoho dne řekl, že by chtěl nazpívat písničku s Ondřejem Brzobohatým. Napsal jeho manažerovi. Dlouho se nic nedělo, ale Jonáš bombardoval manažera tak dlouho, až se mu ozval sám Ondra. „Dobrý den, Jonáši, tady Ondřej Brzobohatý.“ Jonáš málem omdlel. Dozvěděl se, že Ondrovi se jeho písnička líbí, a domluvili se. Písničku nakonec nazpívali. Takže jestli je tvým snem zahrát si hokej třeba s Jardou Jágrem, běž po tom. Musíš ho akorát zaujmout tak, aby i on si chtěl zahrát s tebou.

Jak se z Jonáše stal známý rapper Johny Machette?

V deváté třídě za mnou přišel kamarád a ukázal mi video, kde lidé vylezou na pódium a rapují na zadané téma. Zaujalo mě to, a tak jsem v sedmnácti přemluvil kámoše, aby se mnou jel na jednu rapovou soutěž. Vypadl jsem sice už ve druhém kole, ale byl to takový zážitek, že jsem na podobné akce jezdil ještě dva roky a vůbec mi nevadilo, že jsem skončil pokaždé po prvním kole. Čekali jsme v zimě třeba tři hodiny na první ranní vlak a pak hned mazali do školy. Nebylo to snadný, ale tomu se nevyhneš, když s něčím začínáš úplně od začátku.

V té době jsi založil svoji první skupinu HZM?

Ano, na těch akcích jsem poznal Tomáše, se kterým jsme dali dohromady kapelu. Neměli jsme žádného manažera, takže většinu času jsem se snažil sehnat místa, kde bychom mohli vystupovat třeba jen za proplacení cesty. Hodně rychle jsem se musel naučit být zodpovědný. V tu dobu se konal jeden festival, kde vybírali sto interpretů, kteří dostali vstup zadarmo. A tak jsme napsali naši první písničku, protože na vstupné bychom jinak neměli peníze. Song jsme nahráli u kamaráda v pokoji na mikrofon, který byl oblepený kartonama od vajíček. A porota nás vybrala. Na tom festivalu jsme pak prošli dalšími třemi koly a nevím, jak se to stalo, ale vyhráli jsme. Bylo to pro nás znamení, že naše hudba má smysl, a tak jsme se rozhodli, že napíšeme další písničku a natočíme klip. Ani na něj ale nebyly peníze.

Já
jsem se
prostě jen
nevzdal a šel
si za tím, co
mě skutečně
baví.

Je jedno,
jestli vám
říká rodič nebo
kamarád, že na
to nemáte. Je
to váš sen.

Takže se klip nakonec netočil?

Přece bychom to jen tak nevzdali kvůli penězům... Jen jednou v životě jsem něco vyhrál. Byl to tablet s jablíčkem. Měl jsem z něj obrovskou radost, ale po týdnu jsem ho prodal, abychom měli na ten videoklip. Ale stálo to za to. Pak už o nás začaly vycházet články, přišli první fanoušci a já se po čase rozhodl pro sólo kariéru.

Co na to říkali rodiče?

Mamka byla ze začátku hodně proti. Naopak táta mě podporoval a přemlouval mamku, aby mě pustila nahrávat a nebála se, že se vykašlu na školu. Mamka chtěla, abych hlavně dostudoval a našel si práci. Nechci ale stereotypní život, a tak jsem si řekl, že přesně tohle není cesta pro mě. A přitom jsem tak moc obyčejný, že kdokoli může dělat to samé. Já jsem se prostě jen nevzdal a šel si za tím, co mě skutečně baví. To je právě hudba. Musíte věřit, že ať už si přejete cokoli, splní se to. I když třeba budete chvíli dělat něco, co vás nebaví, berte to jako mezikrok, který vám pomůže dostat se tam, kam si přejete. A je jedno, jestli vám říká rodič nebo kamarád, že na to nemáte. Je to váš sen.

Jaký sen máš ty?

Chtěl bych vyprodat O2 arénu. Víím, že to bude trvat a nesmím to hned vzdát, ale když vydržím, podaří se to. Člověk ale musí u svých přání zůstat nohama

na zemi. Je mi jasné, že nikdy nebudu profesionální hráč amerického fotbalu, protože na to nemám postavu. Na druhou stranu mi lidi často říkali, že něco nezvládnou a nemám na to. O to víc jsem se ale snažil toho dosáhnout a podařilo se. Třeba jako když jsem hledal sponzora. Kontaktoval jsem spoustu lidí, psal e-maily, chodil na schůzky, byl trpělivý a vyplatilo se. Kdybych tehdy poslechl kamaráda, který mi říkal, že to nemá smysl, tak toho sponzora nemám.

Litoval jsi někdy toho, kolik času jsi hudbě obětoval?

Na střední jsem ztratil kamarády, neměl volný čas, musel přestat hrát florbal i fotbal... Věděl jsem, že se to nemusí podařit. Tím se ale nesmíš nechat odradit a musíš udělat maximum. Když se rozhodneš vzdát, je to definitivní a není cesty zpět. Často mě uráželi jiní interpreti a já jsem si tehdy mohl říci, že jsem asi opravdu špatný. Mohl jsem se na to vykašlat, ale pak mi došlo, že přece jen nějaké fanoušky mám a nikdy se nezavdělám všem. Vždycky se najde někdo, komu se nebudu líbit. A netrapte se tím, že má někdo o deset lajků víc. Neznamená to, že jeho svět je barevnější a že to dotáhne v životě dál. Za lajky si člověk štěstí nekoupí. Mnohem lepší je mít kamaráda, za kterým můžeš jít a popovídat si s ním.

Co znamená přátelství pro tebe?

To je něco, bez čeho by svět neexistoval. Musíš si mít u koho vylít srdce, potřebuješ se s někým dělit o svoje úspěchy a mít komu svěřit tajemství. Pravých přátel je hrozně málo a je potřeba si jich vážit. I když nemám čas na kamarády, na přátele si ho najdu vždy. S přáteli zažiješ ty nejlepší zážitky a nikdo přece

Za lajky
si člověk
štěstí nekoupí.
Mnohem lepší je
mít kamaráda, za
kterým můžeš jít
a popovídat si
s ním.

nechce zůstat sám, ne? Já se toho teda strašně bojím. Pocit, že tu pro vás nikdo není a nikoho nezajímáte, mě děsí.

Minimálně hatery budeš zajímat vždycky...

Tomu se bohužel nevyhnu. Jakmile se ti začne dařit, najde se tolik lidí, kteří tě najednou pomlouvají, a přitom nevidí, že sis všechno vydřel sám. Mrzí mě to, ale nemám šanci s tím něco udělat. Vždycky jsem si myslel, že lidé budou mít radost z mých úspěchů se mnou, ale opak je pravdou. Starší interpreti mi často psali, že jsem trapnej, proč jako sdílím fotky, odepisují na komentáře a ptám se fanoušků na jejich názor. Uběhly tři roky a dělají to taky.

Co sis z toho odnesl?

Nebojte se dělat to, co vás baví, i když vás všichni odrazují.

Když cítíš, že chceš něco udělat,
udělej to a nepřemýšlej, co

špatného to může přinést. Když jsem si četl negativní komentáře, nechápal jsem, proč to lidi pišou. Nikdy jsem přece neřekl, že chci být lepší než jejich oblíbený interpret. Pak jsem to začal ignorovat, protože bylo úplně jedno, jaké video nebo písničku jsem vydal. Během prvních deseti vteřin se objevily komentáře, že jsem buzerant a debil. Věděl jsem, že ty lidi jen měli potřebu mi nadávat a že by bylo úplně jedno, kdybych udělal tu nejlepší věc na

Vždycky
jsem si myslel,
že lidé budou
mít radost z mých
úspěchů se mnou,
ale opak je
pravdou.

světě. Pokud někdo plýtvá časem na psaní hnusných komentářů, musí mít hrozně nudný život. Člověk, který vás pomlouvá, to nemůže mít v hlavě v pořádku. Pokud vás někdo uráží za to, jací jste, nic si z toho nedělejte. Vaši kamarádi vás mají rádi právě za to, kdo jste.

A co spolužáci? Vycházel jsi s nimi dobře?

Možná si to myslím jen já, ale řekl bych, že jsem byl docela oblíbený. Až na střední, kdy jsem se začal věnovat hudbě, jsem slýchal věci jako: Jeeee, naše hvězda přijela... Často se mě spolužáci taky ptali, jestli pojedu na víkendovou akci, a já se omlouval, že potřebuju dodělat nějakou práci. Musel jsem se potom dívat na otrávené obličeje. Víím, že to nemysleli zle, ale v tu chvíli mě to opravdu mrzelo. Měl jsem ale jasno a věděl, že se budu raději věnovat hudbě, protože se mi to jednou třeba vyplatí.

Když
cítíš, že
chceš něco
udělat, udělej to
a nepřemýšlej,
co špatného to
může přinést.

Věnoval jsi hudbě veškerý čas. Neměl jsi pak problémy s učením?

Bylo pro mě důležité, abych ve škole nebyl průměrný. Nechtěl jsem mít na vysvědčení trojky, a to jak kvůli mamce, tak i pro svůj vlastní pocit. Říkal jsem si, že přece nejsem žádný hlupák, abych měl trojky. Maminka mi celý život říká, že vzdělání je důležité, a já jí pořád odmlouvám. Přesto se ale snažím, protože nechci, aby byla nešťastná.

Co je tedy podle tebe důležitější než škola?

Dobrý nápad a práce, která tě baví, to je základ a je jedno, jestli máš maturitu, nebo ne. Stačí umět tvrdě makat a pracovat s těmi správnými lidmi. Podle mě

škola v dnešní době není až tak důležitá, ale na druhou stranu nikdy nevíš, co tě v životě potká. Já se živím hudbou, ale snadno můžu ztratit hlas. Co budu dělat potom? Proto studuju, abych měl zadní vrátka. Může se stát cokoli a já chci mít plán B, kdyby se něco pokazilo. Od mala mám spoustu snů, které si chci splnit, a proto musím dřít, protože samo se to neudělá. Věřím ale, že ten čas přijde, splní se to a já si to BMW pořídím.

Jsou pro tebe peníze důležité?

Hlavně vždycky potřebuješ někoho, s kým si peníze můžeš užít, protože jinak jsou ti k ničemu. Dostal jsem se do fáze, kdy jsem vydělal spoustu peněz, ale neměl je s kým sdílet. Seděl jsem doma a bylo mi smutno, že nemám holku, kterou bych vzal na večeři. Peníze znamenají možnost, ale lepšího člověka z tebe neudělají. Na druhou stranu je vždycky lepší peníze mít, než je nemít. Ať si říká, kdo chce, co chce, ale peníze jsou důležité, i když já sám jsem moc rád, že jsem vyrůstal v době, kdy jsme žádné neměli.

To asi nebyl žádný med.

Vlastně jsem až nedávno zjistil, jak špatně jsme na tom byli, když jsem byl malý. Nechápu, jak to ta mamka mohla zvládnout. Musel jsem doma pracovat a pomáhat uklízet.

Od mala
mám spoustu
snů, které si chci
splnit, a proto
musím dřít,
protože samo se
to neudělá.

Rodiče
bys měl
poslouchat
a pomáhat jim. Sice
tě to jako malého
bude hrozně štvát,
ale věř mi, že to
jednou hodně
oceníš.

Strašně jsem to nesnášel, ale dokud jsem to neudělal, nemohl jsem jít ven. Teď jsem za to vděčný. Umím se o sebe postarat, i když bydlím sám. Rodiče bys měl poslouchat a pomáhat jim. Sice tě to jako malého bude hrozně štvát, ale věř mi, že to jednou hodně oceníš.

Tebe to taky štválo?

A jak... Hodně mých kamarádů mělo nejnovější hračky a oblečení, ale na druhou stranu na ně zase rodiče neměli čas. Moje mamka se mi věnovala na sto deset procent. Jako snad každé dítě jsem ji pořád prosil, aby mi něco koupila, trpělivě mi vysvětlovala, že si to nemůžeme dovolit. Když jsem třeba hrál fotbal, všichni kluci měli značkové kopačky a já hrál v těch nejobyčejnějších. A pokaždé, když jsem dal gól, tak mi mamka říkala, že kopačky ze mě nedělají lepšího fotbalistu. Naučil jsem se, že nepotřebuju mít ty nejnovější věci proto, abych byl šťastný. O dost víc si teď vážím všeho, co mám, protože vím, že to není zadarmo.

Fotbal jsi hrál na docela vysoké úrovni. Nelákala tě spíš kariéra fotbalisty než hudebníka?

Dokud jsem chodil na tréninky v Trutnově, byl sport jediné, na čem jsem opravdu makal. Cepovali nás, museli jsme mít výsledky. Tenkrát jsem se vztekal, že na mě křičí cizí chlap, ale zase a znovu jsem chodil na tréninky. Nesmí se to přehánět, ale občas je potřeba na někoho houknout a donutit ho vytáhnout ze sebe to nejlepší. Pak jsme se přestěhovali do Třebechovic pod Orebem. Tam kluci hráli jen pro

zábavu, a jak už jsem nad sebou neměl trenéra, který by mě nutil makat, všechno šlo do kytek. Bylo to sice hrozně v pohodě, ale já ztratil veškerou motivaci a stal se ze mě lenivý člověk.

Nesmí se to přehánět, ale občas je potřeba na někoho houknout a donutit ho vytáhnout ze sebe to nejlepší.

Přesto jsi na tréninky stále chodil. Proč?

Mockrát jsem chtěl mámě říct, že už na tréninky chodit nebudu, ale ona vždycky odpověděla, že prostě půjdu.

A co řekla máma, to platilo. Nikdy bych si nedovolil neposlechnout. Jsem jí vděčný za to, jak mě vychovala.

Naučila mě chovat se slušně. Slušný vychování a to, jak se má kluk chovat ke slečně, v dnešní době opravdu chybí. Některé holky si to zaslouží a někteří kluci by se to měli naučit. Myslí si, že je rádoby cool pořívat před kámošema na nějakou holku, ale já si to teda nemyslím.

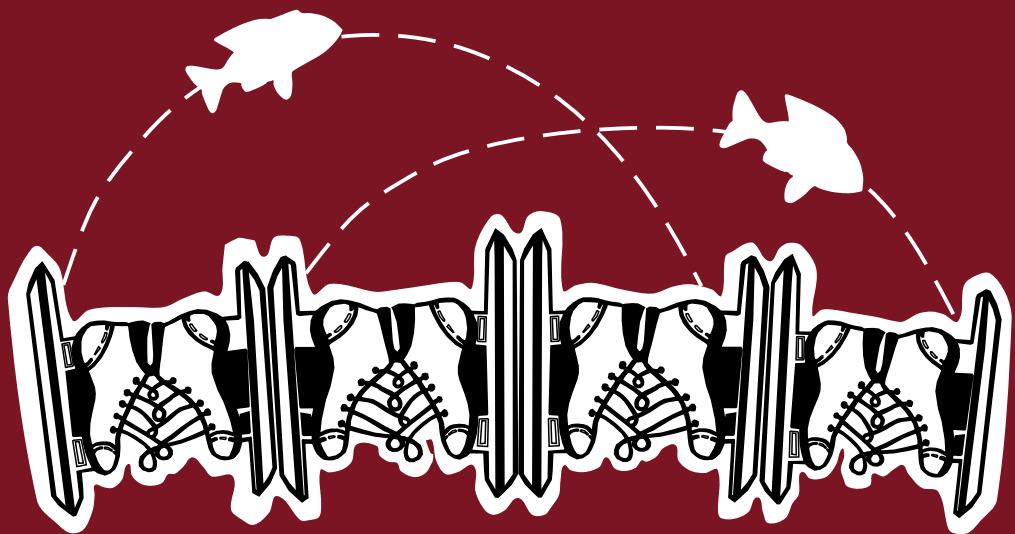
Naučil jsem se, že nepotřebuju mít ty nejnovější věci proto, abych byl šťastný.

Co bys řekl malému Jonášovi s tím, co už víš teď?

Rozhodně první by bylo, ať si ostříhám vlasy. Měl jsem je hrozně dlouhé, a než jsem si je ostříhal, nemluvila se mnou žádná holka. Pak to celé nabralo na obrátkách. Ale vážně... Malému Jonášovi bych řekl, ať vydrží, že bude koukat, co všechno se mu jednou povede. Dodnes totiž nechápu, co se to kolem mě děje. Asi mi to pořád nedochází. Na to, že nic neumím, se mám báječně.

Na
to, že
nic neumím,
se mám
báječně.

**Z PENĚZ ŠTĚSTÍ NEPRAMENÍ,
ALE Z LIDÍ KOLEM TEBE ANO.**

